

Ah, šel bi tja ...

Zložil Griša.

Ah, šel bi tja, kjer te srce pozabi,
čez sinje morje nepovratnih dni —
kjer dušo trudno sladka večnost vabi:
v lepoto se zamisli in umri!

S smehljajem rožnim dahnila bi vame
skrivnostna bajka o Eliziju,
kot potnik trudni, ko ga noč objame,
ko blodil celi dan je brez miru ...

Na prsih bi prekrizal blede roke,
pritisnil roko bi na srčno stran —
prej rezal brazde v lice si globoke,
poženi klasje zdaj, moj svetli dan!

Zašumel je veter ...

Zložil Griša.

Zašumel je veter čez krvavo morje
purpurnega maka, ranjenih cvetov —
v svetlem ognju tone daleč za obzorje
bel labud iz zemlje snežnih lotosov.

Splašena vihrajo snežnobela krila,
smejejo se solncu v blaženi objem —
kot bi duša željna pozabljenje pila
in vse tihe boli izjokala v njem ...

Kot bi prekipeval solnčni dan ljubezni
čez življenje moje, radosti pijan —
da bi pesem boli orila v netrezni,
mrzli, nepokojni, bučni ocean — — —

Križajo se ceste ...

Zložil Griša.

Križajo se ceste,
težko je poetu —
kakor list na vetru
gre po svetu ...

Z mislimi brez konca
meri svoje ceste,
brez miru in ciljev,
brez ljubezni zveste!

Ko večer se skloni
k rožam na poljani
in se kri razlije
po večerni strani —

takrat se oddahne
duša v neizmernost,
in srce odene
v smeh se in prešernost ...

Vsa lepota božja
s srcem se pobrati —
zvezde, smeh in rože,
angeli in škrti. —

